

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΝ

ΜΗΝΑΝ ΑΥΘΕΝΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1932

τῶν Ἐπισημοποιῶν Μωροσσίτη
Ἁγίου Φραδεγγεῖας κερύω Μαφίμεν.

Γενάρια.

22/2/32.

Μνη' αἰδεσμευῶν ἀγάσων
καί' ἐμῶν.

+ Ὁλοκαταστροφῶν

Ἡ παρούσα Ὁμιλία πρὸς τὸν ἀεί-
μνηστον Καθηγητὴν Μηνᾶν Λύθεντό-
πουλον δὲν εἶχε σκοπὸν οὔτε ὀλοφυρ-
μοὺς νὰ πλέξῃ, οὔτε τοὺς ἄλλους νὰ
παραμυθῆσθ. Ἦτο μίᾳ ἐκδήλωσις.

Ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τοῦ
ὀμιλήσαντος, ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς
τὸν ἀείμνηστον ἄνδρα, αὐθόρμητα, καθ'
ἓν τρόπον ἀπὸ τὸ νέφος ἐκσπῆ ἢ βροχή.
Καὶ ἦλθε νὰ ἐναποστάξῃ εἰς τὰ ὦτα
τῶν ἀκροατῶν, καὶ τοῦ ὀμιλήσαντος, τὸ
γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν αἶσθημα τοῦ
εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς ἠχησσης θαλάσσης
ἐκπνέοντος κύματος.

Ἄλλο πρᾶγμα, ἂν ἡ ἐγκαρδιότης τῆς
Ὁμιλίας καὶ ἡ εὐκρίνειά της ἔφεραν καὶ
ἀνακούφισιν τινα καὶ παραμυθίαν. Ἀπὸ
τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀλήθειαν πηγάζει
καὶ ἀνακούφισις καὶ οἰκοδομή. Τοὺς
θαλασσοδαρμένους ναυαγοὺς εἰς τὴν νῆ-
σον τοῦ Προσπερου τὸ οὐράνιον φῶμα
τοῦ ἀοράτου Ἄριελ τοὺς ἐλίχνισεν.

SISMANOGLIO
MEGARO

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΝ

ΜΗΝΑΝ ΑΥΘΕΝΤΟΠΟΥΛΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ

ΔΩΡΟΘΕΟΥ

ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ πολυκλαύστου Καθηγητοῦ καὶ φίλου Κυρίου Μηναῦ Αὐθεντοπούλου μοὶ φέρει εἰς τὸν νοῦν τὸν μεγάλον ἐκεῖνον λόγον τοῦ Σωκράτους τὸν ὁποῖον εἶπε κατὰ τὴν δίκην του. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μὲ ἀνέκφραστον γοητείαν ἐδίδασκεν ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς τὸν θαυμάσιον Διάλογον τοῦ Πλάτωνος, «τὴν Ἀπολογία τοῦ Σωκράτους». Ὁ δαιμόνιος σοφὸς εἶχε καταδικασθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς θάνατον. Ἀντὶ πάσης ἀπολογίας, εἶπε τὸ περίπυστον ἐκεῖνο: «Εἶναι καιρὸς νὰ σιωπήσω. Μετ' ὀλίγον θὰ χωρισθῶμεν, ἐγὼ διὰ νὰ ἀποθάνω, σεῖς διὰ νὰ ζήσητε, καὶ οἱ θεοὶ γνωρίζουν τί ἐκ τῶν δύο εἶναι καλύτερον».

Αἱ ὑποβλητικαὶ αὐταὶ λέξεις ἔρχονται παρήγοροι εἰς τὸν νοῦν μου ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι πλῆθος μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ ἀλησμονήτου Καθηγητοῦ, τὸν ὁποῖον τὴν στιγμὴν ταύτην προπέμπομεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, αὐτὴν τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του, προχθὲς Παρασκευὴν

ἐσπέρας, εἶχόμεν συγκεντρωθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἀκούσωμεν ὀλίγην Μουσικὴν καὶ Ποίησιν, νὰ δώσωμεν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν ἀζήμηροτητα καὶ πεζότητα τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, νὰ ἀποδράσωμεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ νὰ εὐρωμέν τινα ἀνακούφισιν, κάθαρσιν, λύτρωσιν.

••

Τὸν θάνατόν σου, Σεβαστὲ Καθηγητά, τὸν εὐρίσκω τρομερὸν διὰ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ἀφήνει εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Γένους Σχολήν, εἰς τὸ Ζάπλειον, εἰς τὸ Ζωγράφειον, εἰς τὸ Λύκειον, εἰς τὴν ἐξοίρετον σύζυγόν σου, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν πεζὴν μας ἐποχὴν.

Τὸ φῶς σου, τὸ ἀμίαντον, μᾶς ἐφώτιζεν εἰς τὴν ζοφώδη νύκτα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν βαδίζομεν. Ἡ φωνή σου, ἡ γλυκεία, μᾶς ἐνίσχυε καὶ μᾶς ἔθελγεν. Ὁ ἀκραιφνῆς σου ἐνθουσιασμὸς διὰ τὰ ἰδεώδη τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ μᾶς συνήπαζε καὶ μᾶς ἐξύψωνε. Τὸν θάνατόν σου τὸν εὐρίσκω φοβερόν, διότι ἐπῆλθε τόσον αἰφνίδιος. Ἄλλὰ τὸν εὐρίσκω συγχρόνως καὶ ὡραῖον.

Τὰς τελευταίας στιγμὰς σου μᾶς ἐκάλεσες εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπως τόσον συχνὰ τοῦτο τὸ ἔκαμνες, εἰς ὑψηλὴν παιδαισίαν, μᾶς ἐδέχθης τὸ ὕστατον, τοὺς παλαιοὺς μαθητὰς καὶ φίλους σου, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλωσύνην καὶ εὐγένειάν σου, ἤκουσες μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν, καὶ μαζί σου ἤκούσαμεν μὲ μεγάλην κατάνυξιν, Μουσικὴν καὶ Ποίησιν καὶ ὁμιλίαν καὶ χαριτολογίαν σου. Πόσον μαγευτικὴ ἦτο ἡ ἐσπέρα ἐκείνη! Εἶχε καὶ μυστήριον καὶ ὑποβολὴν καὶ δύναμιν.

Ἀφοῦ ὡς ἄνθρωπος ἡμέραν τινὰ θὰ ἀπέθνησκες, καὶ ἀφοῦ ἔχεις ἤδη ἐπιτέλεση θαυμάσια τὸ ἔργον σου, καὶ ἀφήνεις μνήμην τόσον ἀγαθὴν καὶ ὄνομα τόσον τετιμημένον, εἶσαι μακάριος καθ' ὄν τρόπον ἀπέθανες. Ἡὐνοήθης κατ' ἐξοχὴν ἀπὸ ὅσα πολὺ ἠγάπησες: τὴν Μουσικὴν, τὴν Ποίησιν, τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς καλοὺς φίλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ἡ προσφιλῆς σου σύζυγος, ἡ ἰδεώδης σύντροφος τοῦ βίου σου. Τὴν τελευταίαν ἐσπέραν τῆς ζωῆς σου ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ἔδωκαν τὴν ἀποχαιρετιστήριον συνάντησιν μαζί σου εἰς τὴν οἰκίαν σου. Σὲ κατευόδωσαν. Σοῦ ἔψαλαν, χωρὶς νὰ καταλόβῃς, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ τρόπον ὑπέροχον τὸν ἐξόδιον ὕμνον σου. Εἶναι σπάνιον πρᾶγμα νὰ ἀκούσῃ τις μὲ τὰ ἴδια γῆινά του ὦτα τὸν ἐξόδιον ὕμνον του.

••

Πάντοτε ἡ συναναστροφή σου μὲ συνεχίνει, ἀλλ' ὅταν προχθὲς ἀπεχωρίσθημεν, ἔφυγα ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου μὲ ἰδιαιτέραν συντριβὴν. Ἐπρόκειτο νὰ μὴ σὲ ἐπανίδωμεν πλέον, νὰ μὴ ἠλεκτρισθῶμεν ποτὲ πλέον ἀπὸ τὸ βαθὺ ἐνδιαφέρον σου διὰ τὴν ἀγαπημένην σου Σχολὴν καὶ διὰ τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα.

Ἐφυγα, καὶ ὁ νοῦς μου ἐπιμόνως ἤρχετο εἰς ἓνα ὡραῖον Ποίημα τῆς νεωτέρας μας Λογοτεχνίας, ὅπου κάποιος, περὶ τὸ τέρας τοῦ βίου του εὐρισκόμενος, προσεύχεται τὸ ἐσπέρας. Διὰ πρώτην φορὰν μοὶ τὸ ἔδωκε προσφιλῆς σου πρόσωπον νὰ τὸ ἀναγνώσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὴν

Παρασκευήν, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἤρχομένη εἰς τὴν οἰκίαν σου. Καὶ κατὰ σύμπτωσιν ὑποβλητικῆν τὴν μελέτην τοῦ ἰδίου Ποιήματος ἐπανελάμβανον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου μὲ ἄλλο προσφιλές σου πρόσωπον, ὅταν μοι ἔφεραν τὴν θλιβεράν ἀγγελίαν ὅτι οἱ ὀφθαλμοί σου, οἱ ὁποῖοι μὲ τόσην ἀγάπην καὶ περιπάθειαν ἐπιπτον ἐπάνω εἰς τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τῆς πεφιλημένης σου Σχολῆς, ἐκλείσαν ἵνα μηδέποτε πλέον ἴδωσι τὸ γλυκὺ τοῦ ἡλίου φέγγος.

•••

Ἡ ὅλη Προσευχὴ ἀρχίζει μὲ τὴν λέξιν ΚΥΡΙΕ.

Εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν Προσευχὴν διαχέεται ὅλη ἡ ἐγκαρτέρησις μᾶς εὐγενοῦς ὑπάρξεως. Τὸ θάρρος εἰς τὰ δεινὰ τῆς ζωῆς. Δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος πιστεύει καὶ ἔχει ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἀγαπᾷ δὲν εἶναι τρομακτικαὶ αἱ συμφοραὶ τοῦ βίου. Τὰ δεινὰ μᾶς μαζὶ μὲ τὴν χαρὰν μᾶς εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ μᾶς ἀποκάλυψις. Αἱ συμφοραὶ μᾶς, καὶ αὐταὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβληθοῦν εἰς εὐτυχίαν μᾶς, ἀρκεῖ « νὰ τὰς δεχθῶμεν ὡς τι ἰδικόν μᾶς καὶ νὰ τὰς μετουσιώσωμεν εἰς ἀγάπην μᾶς ». Εἶναι ὡραῖος ὁ ἐξῆς στίχος εἰς τὴν ἐν λόγῳ Προσευχῇν:

• Σὰν εὐτυχία τὴν ἀγαπᾷ τῆς νύχτας τὴ φοβέσα •.

Ἄποστολος Παύλος εἰς τὸν ἑν λόγῳ Ἄποστολον Παύλου:

• Χαίρω ἐν ταῖς θλίψεσί μου •.

Εἰς τὴν Προσευχὴν αὐτὴν ἐκφράζεται περαιτέρω τὸ βαθύ αἰσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Φύσιν. Ἡ γαληνιαία εὐμορφία τῆς καὶ ἡ ἀθάνατη

νεότης τῆς μᾶς γοητεύει, μᾶς ἀνακουφίζει, μᾶς ἐξαιρεί, μᾶς ρίπτει εἰς ἔκστασιν. Ἄκούσατε:

• Ἄκουσα τὴ γλυκεῖά βροχή. Τὴ Δύσι ἔχω κυττάζει •.

Δὲν θὰ ἀκούσῃ πλέον ὁ καλὸς μᾶς Καθηγητὴς τὴν βροχὴν νὰ πίπτῃ. Οὔτε οἱ ὀφθαλμοί του θὰ ἴδουν πλέον τὰ βουνὰ καὶ τοὺς λειμῶνας. Οὔτε θὰ ἐξυπνήσῃ μαζὶ μὲ τὴν Ἄνοιξιν, τῆς ὁποίας τὸν ἐρχομὸν ἀκροᾶται ἡ ψυχὴ μᾶς καθ' ἕκαστον ἔτος μὲ ἀρρητον μαγεῖαν.

Εἰς τὴν Προσευχὴν αὐτὴν ὁ προσευχόμενος ἀναπολεῖ καὶ ἀναφέρει ἐν εἴδει ἐξομολογήσεως μὲ ἀνέκφραστον ἠδύτητα μερικὰς πράξεις του:

• Ἔδωκα στὰ παιδιὰ χαρὰς, σὲ σκύλους λίγο χᾶδι.
Ζευγάδες καληπερία πού γύριζαν τὸ βράδυ •.

Πόσες χαρὰς δὲν ἔδωκεν ὁ αἰμίμηστος Καθηγητὴς εἰς τοὺς καλοὺς μαθητὰς του, εἰς τὴν χρυσὴν νεότητα, τὴν κρυσταλλίνην, ὡς τὰ νερά τοῦ ρυακίου, τὴν πάντοτε ἐστραμμένην πρὸς τὴν μεγάλην ἡλικίαν ὡς ἀναμένουσαν κάτι παρ' αὐτῆς!

•••

Τὰ ὡραιότερα αἰσθήματα ἐκνοφοροῦντο εἰς τὴν παράδοσίν του. Ἡ διδασκαλία του ἦτο τόσον ἐπαγωγός, εἶχε τόσας ἐξάρσεις, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ἀνέλνε τὸ ἀρχαῖον Δράμα, ὥστε οἱ μαθηταὶ του νὰ αἰσθάνωνται ὅλον τὸ βάθος καὶ τὸ ρίγος τοῦ διδασκομένου ἔργου, νὰ ἀπολαμβάνουν ὅλην τὴν βαθεῖαν ποιήσιν του, ἡ ὁποία ἀποσταλάζει ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς τῆς Ἐκάβης, τὰς ἀναπολήσεις τῆς Νιόβης ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης, καὶ νὰ ἀπηχῆ βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν των ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διη-

γείται ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν βίον τοῦ Νικίου : «Οἱ Συρακόσιοι ἄφηναν ἐλευθέρους τοὺς Ἑλληνας αἰχμαλώτους ὅσοι ἔβαλλαν στίχους τοῦ Εὐριπίδου».

Μὲ τὸν Κύριον Αὐθεντόπουλον εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς συνηντῶντο μὲ τὸν Σαίξπηρ καὶ τὸν Γκαίτε, ὁ Εὐριπίδης μὲ τὸν Ρακίαν, ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης μὲ τὸν Καρτέσιον καὶ τὸν Κάντιον.

Μὲ τὸν Κύριον Αὐθεντόπουλον οἱ μαθηταὶ του χωρὶς πλοῖα ἔκαμναν ταξείδια εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν, καὶ ἠσθάνοντο τὴν φρικίαν τῶν ὑδάτων τοῦ Ρήνου καὶ τῶν Φιόρδ τῆς Σκανδιναβίας.

Μὲ τὸν Κύριον Αὐθεντόπουλον ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ εἶχεν ἰδιαιτέραν ἱερότητα, ἰδιαιτέραν γλυκύτητα, ἰδιαιτέραν χάριν. Ὑπάρχουν εἰς τὴν Σχολὴν μερικὰ πρόσωπα τὰ ὅποια δίδουν εἰς αὐτὴν ἰδιαιτέρον θέλητρον.

Ἰδιαιτέρα ποιητικὴ διάθεσις ἐνεψύχωνε τὰς σκέψεις του, θερμότης αἰσθήματος ἐξύψωνε καὶ ἐξηυγνίζε τὴν ὁμιλίαν του, θαυμασία πλαστικότης γλώσσης ἐγοήτευε τοὺς ἀκροατὰς του, λεπτὴ τις εἰρωνία αἰσιοδόξου σοφίας ἐξωογόνει τὸ μάθημά του.

Πόσα δάκρυα πολλάκις δὲν ἐκρύπτοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνίων μαθητῶν του. «Κρύπτονται δάκρυα εἰς τὰ πέταλα τῶν ρόδων».

••

Ὁ Κύριος Μηναῆς Αὐθεντόπουλος, εἴτε εἰς τὴν ἔδραν του εὐρίσκειτο, εἴτε εἰς τὸν προεδρικὸν θῶκον ἦτο, εἴτε εἰς μίαν συγκέντρωσιν, εἴτε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἦτο πάντοτε ἐστεφανωμένος.

Τὸν ἐστεφάνωνεν ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς του, οἱ καλοὶ τρόποι του. Ἐνθυμοῦμαι μὲ βαθεῖαν συγκίνησιν μίαν ὀραίαν σκέψιν του : «Τί χάνουν, μοὶ εἶπεν εἰς μίαν στιγμὴν ἐξάρσεως, ὅσοι δὲν εἶναι εὐγενεῖς! Ἄν τὸ ἤξευραν...»

Τὸν ἐστεφάνωνεν ἡ μεγάλη του στοργὴ πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ τὰς μαθητριάς του. Ἐγοητεύετο, ὅταν τοὺς συνήντα κατόπιν εἰς τὴν ζωὴν νὰ προκόπτουν καὶ νὰ εὐημεροῦν. Αὐτὸ τὸν εἶχε κάμῃ πολὺ κοινωνικὸν ἄνθρωπον. Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὅποιοι αἰσθάνονται ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς αὐτόν.

Τὸν ἐστεφάνωνεν ἡ ἀκραιφνὴς προσήλωσις του εἰς τὸ ἔργον του, τὸ γένος του, τὴν Ἐκκλησίαν του, τῆς ὁποίας ἦτο καὶ τετιμημένος Διδάσκαλος. Εἰς τὴν Κοινωνίαν ἦτο ὁ Κύριος, εἰς τὸ ἔργον του ὁ μυσταγωγός, ὁ μεταγγίζων ἀπὸ μιᾶς γενεᾶς εἰς ἄλλην τοὺς ἐκπάγλους θησαυροὺς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως, τῆς προσπαθείας καὶ τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ θάρρους, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδος.

Τὸν ἐστεφάνωνε τὸ φίλτρον τὸ οἰκογενειακόν, ἡ ἀμοιβαία συζυγικὴ ἀγάπη καὶ κατανόησις, ἡ ἐξαιρετικὴ εὐτυχία τῶν δεσμῶν τῆς ὑπερτάτης ἁρμονίας καὶ συνεννοήσεως, ἡ ἀμοιβαία συμπλήρωσις καὶ βαθυτάτη ἀπήχησις εἰς τὸ ἀνθρώπινον «εἶναι».

Τὸν ἐστεφάνωνεν ἡ λευκὴ κόμη του, τὰ ἄσπρα του μαλλιά. Εὐρίσκειτο εἰς τὸ 70^{ον} ἔτος τῆς ζωῆς του. Ἀρκετὰ ὄριμος διὰ τὸν τρυγητὸν τῆς αἰωνιότητος.

••

Τὸ ὠραῖον Βιβλίον « Μηνᾶς Αὐθεντόπουλος »
ἐκλείσεν, ἀφοῦ ἀνεγνώσθη καὶ ἡ τελευταία του
σελίς. Καὶ τῶρα τὸ ἰλαρὸν φῶς ἔσβυσεν· ἡ γλυ-
κεῖα αὐδὴ ἐσίγησεν· ὁ ἐμπνευσμένος Διδάσκαλος
δὲν θὰ ἀναβῆ πλεον τὴν ἔδραν, οὔτε θὰ ἔλθῃ
πλεον εἰς τὸν ἱερὸν λόφον τοῦ Φαναρίου ἢ λίγεια
ἀηδῶν· ἐστεῖρευσεν ἡ μαγεμένη βρῦσις τῆς ὀμι-
λίας του· ἡ ἡμέρα ἐβράδυναξε· καὶ ἡμεῖς ἄς εἴ-
πωμεν τὴν προσευχὴν μας.

Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ ὠραία αὐτὴ πατρίς
του, ἡ συνοικία, ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη,
τὰ Ὑψωμαθεῖα, τὸν θρηνοῦν. Ἡ Μεγάλῃ τοῦ
Γένους Σχολή, τὸ Ζάππειον, τὸ Ζωγράφειον, τὸ
Λύκειον, οἱ σπουδαζόντες νέοι, θὰ τὸν ζητοῦν.
Οἱ συνάδελφοί του, ὁ Βοῦρος, ὁ Παπακωνσταν-
τίνου, θὰ δακρῶσιν. Ἡ σύζυγός του θὰ ἐποδύ-
ρεται. Οἱ κλῶνοι καὶ οἱ θάμνοι θὰ ραίνουν σπον-
δάς εἰς τὸν τάφον του. Οἱ ὀφθαλμοί μας θὰ γε-
μίζουν. Ἡ καρδιά μας θὰ ἀδειάζῃ. Εἰς τὴν
θύραν μας θὰ κτυπᾷ ὁ ἀέρας.

Ὡ! Ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ του εἰς τοὺς αἰθέρας,
εἰς τὴν αἰωνιότητα. Κάπου ὁ Γκαίτε λέγει: « Ὁ
Πλάτων περιπατεῖ ἐδῶ ὡς ξένον πνεῦμα, τὸ
ὁποῖον μᾶς ἤλθε νὰ μᾶς εἴπῃ μερικὰ πράγματα,
ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸ βλέμμα πῶς νὰ φύγῃ εἰς
τὴν ἀληθινὴν του κατοικίαν, εἰς τὸν οὐρανόν ».

••

Ἀλησμόνητε φίλε Αὐθεντόπουλε,
Δύο λέξεις ἀκόμη καὶ κλείω τὸν λόγον μου.
Ὅσα εἶπα τὰ εἶπα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου.

Ὁ θαυμασμὸς πολλάκις εἰς τὴν ζωὴν ὑποχωρεῖ,
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σβύνει, καὶ ἡ ἀγάπη, φεῦ!
μαραίνεται. Ὁ χρόνος μὲ τὴν ροὴν του, τὴν ἀέν-
ναον, πόσα πράγματα δὲν πληγώνει! Πλὴν ὑπάρ-
χουν μερικὰ πρόσωπα, διὰ τὰ τὰ ὁποῖα ὁ χρόνος
τοῦναντίον ἀνανεώνει διαρκῶς τὰ αἰσθήματά μας,
τὰ καθιστᾷ βαθύτερα, ἀγνότερα, λαμπρότερα.

Ἀγαπητὲ φίλε,

Τὸ ὄνομά σου, ἡ ψυχὴ σου, ἀπὸ ὁποια πλευρᾶ
τῆς ζωῆς μας καὶ ἂν ἐπέρασε, τὴν ἐπηρέασε τό-
σον πολὺ, ὥστε εἰς τὰς πλεον ἱερὰς στιγμὰς μας
νὰ εἴμεθα πολὺ πλησίον σου μὲ τὴν ψυχὴν μας.

Διὰ τοῦτο πάντοτε θὰ ὀμιλοῦμεν διὰ Σε μὲ
χαμηλὴν φωνήν, δεσμευμένην ἀπὸ τὴν πλεον ἀλη-
θινὴν εὐλάβειαν, ἠλεκτρισμένην ἀπὸ τὸ πλεον
ιερὸν αἶσθημα, καὶ φωτισμένην ἀπὸ τὴν πλεον
γνησίαν ἀστραπὴν τῆς διανοίας μας καὶ τῆς ψυ-
χῆς μας.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Κωνσταντινούπολις,
24 Ἰανουαρίου 1932.

SIEMANGGIRO
MEGANO

